Paul Csavdari

A fost crucea planul lui Dumnezeu?

Sau a fost alegerea liberă a oamenilor care L-au respins pe Mesia?

Este larg răspândită ideea că moartea lui Isus pe cruce a fost „planul lui Dumnezeu din veșnicii", scopul suprem al întrupării și centrul întregii mântuiri. Această idee este susținută în mod special de apostolul Pavel, care definește „Hristosul răstignit" drept „puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu" (1 Corinteni 1:24) și pune crucea în centrul teologiei sale: „n-am avut de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos, și pe El răstignit" (1 Corinteni 2:2).

Dar această afirmație trebuie supusă unei întrebări fundamentale:
A fost crucea planul lui Dumnezeu sau a fost alegerea liberă a oamenilor care L-au respins pe Unsul?

Această întrebare nu este una teoretică, ci una care schimbă complet sensul întregii istorii biblice:

- Dacă moartea lui Isus a fost planificată, atunci întreaga responsabilitate a căzut pe Dumnezeu, iar crucea devine un „mijloc" voit și justificat.

- Dacă însă moartea a fost alegerea liberă a oamenilor, atunci ea nu este un act al înțelepciunii divine, ci o crimă, exact așa cum este prezentată în profețiile biblice și în cuvintele lui Isus.

Evangheliile prezintă clar confruntarea finală dintre Unsul trimis de Dumnezeu și lumea care L-a refuzat. În momentul intrării în Ierusalim, Isus este aclamat: „Binecuvântat este Împăratul care vine în Numele Domnului!"(Luca 19:38). Este împlinirea exactă a profeției din Zaharia 9:9: „Iată, Împăratul tău vine la tine; El este neprihănit și biruitor, smerit și călare pe un măgar...".

Aceasta este voia lui Dumnezeu: ca Unsul să fie recunoscut, primit, urmat.
Aceasta este și șansa omenirii: să-L accepte sau să-L respingă.

Dar în loc de recunoaștere, Unsul lui Dumnezeu este arestat, judecat, batjocorit și răstignit. Autorii acestui act nu sunt doar romanii, ci și conducătorii religioși ai poporului evreu, care spun explicit:
„Avem o Lege și după Legea noastră trebuie să moară..."(Ioan 19:7)
și:
„Nu avem alt împărat decât Cezarul"(Ioan 19:15).

Aceasta nu este înțelepciune. Este decizia liberă de a respinge pe Unsul. Este alegerea omenirii de a nu accepta Adevărul.

În acest context, apare Pavel și afirmă că exact această răstignire – această respingere a Unsului – este înțelepciunea eternă a lui Dumnezeu. El scrie:

„Noi propovăduim pe Hristos cel răstignit, care pentru iudei este o pricină de poticnire, iar pentru greci, o nebunie; dar pentru cei chemați... este puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu.”(1 Corinteni 1:23-24)

Prin această afirmație, Pavel inversează complet sensul evenimentului. Răstignirea, care este în Evanghelii o criză, un eșec moral al oamenilor, devine la el „centrul planului divin”. Mai mult, Pavel impune această idee ca axiomă teologică:
Cine o acceptă, înțelege; cine nu o acceptă, e nebun sau împietrit.

Aceasta nu este o teologie a libertății și a adevărului, ci o teologie a paradoxului, construită după modelul filosofiei elenistice, în care adevărul nu este ce pare, ci ceea ce este inversul evidenței.

De aceea, în acest studiu vom analiza:

1. Ce spun cu adevărat profețiile despre Unsul și ce aștepta Dumnezeu de la lume.
2. Ce a spus Isus despre misiunea Sa, răspunsul lumii și semnificația crucii.
3. Cum a reinterpretat Pavel crucea ca revelație supremă.
4. Ce tehnică filosofică a folosit Pavel pentru a transforma o crimă într-o „înțelepciune eternă”.
5. Care sunt consecințele acestei teologii asupra mesajului autentic al Unsului.

Scopul nu este polemica, ci clarificarea. Cititorul trebuie să vadă limpede ce s-a întâmplat, ce a spus fiecare, și mai ales cum a fost construit acest sistem paulin care domină creștinismul până azi.